

COMPARATIVE ANALYSIS OF THE ESSENCE OF THE CONCEPTS OF “FARM CONTROL” AND “INTERNAL CONTROL”

Summary. The article analyzes the main scientific approaches to the definition of the essence of the concept of “farm management”. It was found that most of these interpretations consider the type of control in the prism of assessing the effectiveness of economic activity. Investigating the views of scholars on the interpretation of the essence of the concept of “internal control” has made it possible to find that there are authors who interpret this type of control as an internal economic, others indicate that it involves an assessment of the complex development of the enterprise. It is proved that the interpretation of the latter really corresponds to the content of such control. This is confirmed by the study of the interpretation of internal control within the framework of a legislative approach to the activities of budget institutions in Ukraine. During the comparative analysis, the differences between the specified types of control were identified and an approach to the interpretation of the essence of these concepts was formulated taking into account these features.

Key words: farm control, internal control, enterprise, budgetary institution, economic activity, efficiency, complex, system.

УДК 338.48.6:7/8(477.8)

Гугул О. Я.
*кандидат економічних наук,
доцент кафедри міжнародного туризму і готельного бізнесу
Тернопільського національного економічного університету*
Оливко О. А.
*кандидат економічних наук,
доцент кафедри міжнародного туризму і готельного бізнесу
Тернопільського національного економічного університету*

Huhul O. Y.
*Candidate of Economic Sciences,
Associate Professor
Department of International Tourism and Hotel business
Ternopil National Economical University*
Olyvko O. A.
*Candidate of Economic Sciences,
Associate Professor
Department of International Tourism and Hotel business
Ternopil National Economical University*

РОЛЬ В'ЇЗНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ ТА МЕТОДИ ЙОГО СТИМУЛЮВАННЯ

Анотація. Метою статті є аналіз сучасного стану в'їзного туризму та пошук методів його стимулювання. Індустрія сучасного туризму є найбільш прибутковою і перспективною за своїми темпами зростання серед галузей світового господарства. Головною метою розвитку туризму є задоволення певних потреб туриста у відпочинку і враженнях, які турист одержить під час подорожі, шляхом надання послуг та товарів, що зроблять цю подорож комфортною та незабутньою і будуть сприяти виконанню мети подорожі. Одним із пріоритетних видів туризму залишається в'їзний туризм як вагомий чинник для поповнення державної казни та створення додаткових робочих місць. Розвиток в'їзного туризму є не лише джерелом грошових надходжень в економічну систему країни, а й допомагає активізації відносин між країнами туристичного процесу. Подальші дослідження мають бути спрямовані лише на визначення додаткових стимуляторів підвищення рівня в'їзного туризму в Україні.

Ключові слова: туризм, в'їзний туризм, методи стимулювання, туристичні потоки.

Вступ та постановка проблеми. Досвід країн показує нам, що безпосередній розвиток туризму залежить від того, наскільки він користується підтримкою держави. Будь-яка держава, щоб отримати дохід від туристичної індустрії, повинна вкладати кошти на вивчення та дослідження своєї території, для оцінки туристичного потенціалу, підготовки програми туристичного бізнесу, проєктів інфраструктури курортів і державних туристичних центрів, а також в інформаційне забезпечення та рекламу. Туристична галузь є одним із пріоритетних напрямів розвитку держави. Про це свідчать динамічність, висока при-

бутковість, великий позитивний соціально-економічний та культурний вплив туризму на розвиток країн.

Вивчаючи наявність рекреаційно-туристичного потенціалу та наявність усіх складників самостійної галузі національної економіки, необхідним є розгляд питання про створення чіткої державної політики у сфері туризму та впровадження злагоджених механізмів її реалізації. Іноземний досвід свідчить про велику вигоду від в'їзного туризму, тому кожна держава вдається до багатьох заходів та розробляє туристичну політику. В умовах нестабільної політичної та економічної ситуації в Україні важливо

дослідити питання розвитку в'їзного туризму та методи його стимулювання. Частка в'їзного туризму у світовому валовому національному продукті становить майже 10%, а також 15% світових інвестицій та 11% усіх податкових зборів, а в Україні туризм формує приблизно 1% валового внутрішнього продукту, тоді як в економічно розвинених країнах цей показник становить 6–8%.

В'їзний туризм тісно пов'язаний із прямими іноземними інвестиціями в економіку країни. Крім того, завдяки в'їзному туризму та достатньому фінансуванню цієї галузі стрімко розвивається інфраструктура, наприклад транспортна, що в майбутньому дасть змогу економічно зрости не лише туристичній галузі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематиці в'їзного туризму присвячено багато праць видатних науковців, зокрема В.Ф. Кифяка, Л.К. Дядечко, М.А. Жукова, С.Ю. Цюхли та ін.

Дана проблема потребує ґрунтовнішого аналізу сучасних тенденцій розвитку в'їзного туризму України та системи методів стимулювання.

Метою статті є розкриття стану в'їзного туризму та пошук методів його стимулювання.

Результати дослідження.

Туризм нині розглядають як найперспективнішу та провідну галузь в Україні. Туризм в Україні поступово наближається до світового рівня. З'являється все більше підприємств туристичного спрямування. Створена тісна мережа туристичної індустрії, до якої належать заклади розміщення, харчування, а також об'єкти пізнавального, ділового, релігійного, спортивного, оздоровчого та іншого призначення.

Його можна трактувати як форму організації відпочинку. Часто туризм розглядають як певний вид рекреації, активний спосіб відпочинку, здійснюючи який відновлюються сили для працездатності, й усе це поєднується з оздоровчими, спортивними, пізнавальними, культурними, розважальними та іншими цілями. Індустрія сучасного туризму є найбільш прибутковою і перспективною за своїми темпами зростання серед галузей світового господарства. Головною метою розвитку туризму є задоволення певних потреб туриста у відпочинку і враженнях, які турист одержить під час подорожі, шляхом надання послуг та товарів, які зроблять цю подорож комфортною та незабутньою і будуть сприяти виконанню мети подорожі. Слід зазначити, що в туристичній галузі сьогодні налічується багато різноманітних класифікацій туризму, які полягають у виділенні класів, форм, видів за безліччю напрямів. Нині не існує певної конкретної класифікації, це можна пояснити тим, що немає чітких форм та видів у сучасному туризмі. Туризм поділяють за різними показниками: за засобами пересування, метою, тривалістю та часом подорожі.

Можна виокремити види туризму, а конкретно міжнародний туризм – подорож в іншу країну, або іноземний туризм. Цей вид туризм поділяється на в'їзний та виїзний.

Виїзний вид міжнародного туризму – це поїздка або подорож людей, що постійно проживають в одній країні, в іншу країну. В'їзний туризм – це подорож за межі країни постійного проживання. Поділ туризму за видами наведено на рис. 1.

Одним із пріоритетних видів туризму залишається в'їзний туризм як вагомий чинник для поповнення державної казни та створення додаткових робочих місць.

Розвиток в'їзного туризму є не лише джерелом грошових надходжень в економічну систему країни, а й допомагає активізації відносин між країнами туристичного процесу. Прибутковою галузь туризму можна вважати тоді,

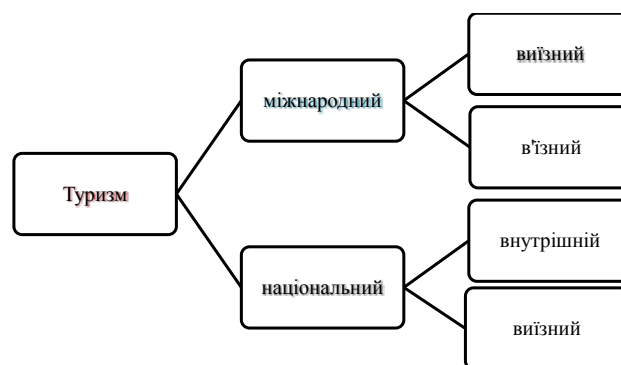

Рис. 1. Поділ туризму за його видами

коли потоки в'їзного туризму втричі перевищують обсяги виїзного.

В'їзний туризм є однією з форм міжнародного туризму. Необхідно зазначити, що в'їзний туризм – це подорожі в межах України осіб, які постійно не проживають на її території [16, с. 267]. Щоб підвищити ефективність туристичної сфери економічного напрямку, необхідно поліпшити механізми регулювання господарської діяльності та створити умови для інвестиційної активності за допомогою формування нового підходу до стратегії розвитку національного туристичного комплексу та системи управління туристичними процесами як на державному, так і на регіональному рівнях.

Сприяння розвитку в'їзного туризму є наслідком взаємодії внутрішніх та зовнішніх соціально-економічних процесів, які створюють потребу в подорожі та попит на туристичні послуги. Попит на туристичні послуги формується як у країні на послуги внутрішнього та міжнародного туризму, так і за її межами на послуги міжнародного в'їзного туризму, а здійснюється він пропозицією, яка створюється на ринку суб'єктами туристичного ринку

Чинниками впливу на розвиток в'їзного туризму є сприятливі природні умови, особливо в Карпатському регіоні, а також багата історико-культурна спадщина, яка сконцентрована в кожному регіоні України. Для того щоб розвивався будь-який вид туризму, не лише в'їзний, необхідне відповідне правове підґрунтя, котре буде відповідати умовам сучасного суспільства та господарській діяльності суб'єктів підприємництва. Тобто потрібна якісна нормативно-правова база для розвитку соціальних та економічних аспектів сфери туризму.

Оскільки в'їзний туризм тісно пов'язаний із міжнародною діяльністю, особливе значення має політичний стан у країні, який проявляє себе у стабільності та відкритості політики, стимулюванні національних та іноземних інвестицій у розвиток в'їзного туризму, полегшенні та спрощенні податкового, митного та візового режимів.

Усі чинники розвитку в'їзного туризму пов'язані між собою, приділимо увагу чинникам соціально-економічного характеру (рис. 2).

Окрім указаних чинників, які впливають на розвиток в'їзного туризму, є ще індивідуально-психологічні, суспільно-географічні та низка інших чинників, що мають чітке відображення у процесах туристичних потоків.

До основних напрямів туристичної політики України належать:

- захист прав подорожуючих;
- захист інтересів виробників вітчизняного туристичного продукту;
- всебічна підтримка внутрішнього та в'їзного туризму, що може проявлятися у формі:

Рис. 2. Чинники розвитку в'їзного туризму [15]

а) прямих інвестицій у формування туристичної індустрії;

б) наукового та рекламно-інформаційного забезпечення просування національного туристичного продукту на світовому ринку;

в) податкових та митних пільг, стимулюючих надходження інвестицій [16, с. 342].

Державна політика в галузі туризму здійснюється шляхом:

- визначення та реалізації основних напрямів державної політики в галузі туризму, пріоритетних напрямів розвитку туризму;
- визначення порядку класифікації та оцінки туристичних ресурсів України, їх використання та охорони;
- спрямування державних коштів на розроблення та реалізацію програм розвитку туризму;
- визначення основ безпеки туризму;
- нормативного регулювання відносин у галузі туризму;
- організації та здійснення державного контролю над дотриманням законодавства в галузі туризму;

– участі в розробленні та реалізації міжнародних програм із розвитку туризму [11, с. 127].

Державне регулювання в'їзного туризму – це сукупність форм та методів впливу органів державної влади на розвиток туристичної галузі і створення умов для ефективної співпраці органів державної влади, місцевого самоврядування та приватного сектору щодо розвитку туризму.

Державне регулювання туристичної галузі необхідне для:

- захисту споживача туристичних послуг;
- збільшення доходу від рекреаційно-туристичної діяльності;
- організації рекреаційно-туристичної діяльності;
- збереження й охорони рекреаційно-туристичних ресурсів [10, с. 177].

Цілі державного регулювання в'їзного туризму:

- забезпечення закріплених Конституцією України прав громадян на відпочинок, свободу пересування, відновлення і зміцнення здоров'я, безпечне життя та здоров'я довкілля, задоволення духовних потреб та інших прав;

- безпека туризму, захист прав та законних інтересів інших суб'єктів туристичної діяльності та їх об'єднань;
- збереження цілісності туристичних ресурсів України, їх раціональне використання, охорона культурної спадщини та довкілля;
- створення сприятливих умов для розвитку індустрії туризму, підтримка пріоритетних напрямів туристичної діяльності [10, с. 179].

Відповідно до законодавства, регулювання в галузі туризму, у тому числі в'їзного, здійснюється Президентом України, Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України, центральним органом виконавчої влади в галузі туризму, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також іншими органами в межах їх компетенції [10, с. 112].

Верховною Радою України прийнятий Закон «Про туризм» від 15 вересня 1995 р., в якому йдеться: «Держава проголошує туризм одним із пріоритетних напрямів розвитку національної культури та економіки і створює сприятливі умови для туристичної діяльності» [9].

Важливим є те, що це визначення відповідає рекомендаціям Гаазької міжпарламентської конференції з туризму, яка відбулася 10–14 квітня 1989 р., в якій йшлося: «Країни повинні визначити свої національні пріоритети та роль туризму в ієрархії таких пріоритетів, а також оптимальну стратегію розвитку туризму в рамках цих пріоритетів» [9].

Для підтримання розвитку туристичної галузі в Україні державними органами влади створено Концепцію державної цільової соціальної програми розвитку спортивної та туристичної інфраструктури в 2011–2022 рр. Метою цієї Програми є розвиток спортивної та туристичної інфраструктури, створення умов для того, щоб отримати право на проведення в Україні зимових Олімпійських та Параолімпійських ігор 2022 р. [8], що дасть можливість сприяти розвитку в'їзного туризму.

У результаті певних змін у структурі державної влади в Україні з 2011 р. основним профільним органом, що регулює галузь туризму, є Міністерство інфраструктури. Відповідно, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у галузі туризму та курортів, є Державне агентство України з туризму та курортів (Держтуризмкурорт України). Пріоритетними напрямками його діяльності є [3, с. 303]:

- забезпечення розвитку в'їзного та внутрішнього туризму, курортів;
- децентралізація, підтримка місцевих ініціатив у розвитку туризму;
- досягнення ефективного державно-приватного партнерства;
- поширення інформації про Україну та її туристичні можливості на міжнародному туристичному ринку та всередині держави.

Державне регулювання в галузі туризму здійснюється в трьох основних напрямках: законодавчому, адміністративному, економічному. Кожен із цих напрямів передбачає виконання певних завдань окремими гілками влади [4, с. 277].

Основну правову базу, яка стосується туристичної галузі, закладено в Законі України «Про туризм». Цей Закон визначає правові, організаційні, виховні та соціально-економічні засади, що реалізують державну політику в галузі туризму, регламентує туристичну діяльність в Україні, створює необхідні умови для ділової активності суб'єктів туристичного підприємництва, забезпечує оптимальний рівень державного регулювання процесу розвитку вітчизняного туризму. Закон став підґрунтям для створення численних нормативно-інструктивних документів,

які мають відношення до конкретних аспектів туристичної діяльності [1, с. 109].

У Законі України «Про туризм» йдеться про те, що центральним органом державної виконавчої влади в галузі туризму є Державний комітет України з туризму, але його було реформовано і з 2002 р. створено Державну туристичну адміністрацію України, яка реалізує державну політику в галузі туризму і несе відповідальність за його розвиток.

Організацію, пріоритетність та функціонування туристичної галузі в Україні вивчає Міжнародна консалтингова організація (Hogwarh Consalting Ukraine), яка є мережею консалтингових компаній та лідером туристичного консалтингу [2].

У Європі щодо забезпечення туристично-рекреаційними ресурсами Україна посідає одне з провідних місць. Найважливішою проблемою туристичної індустрії України є відсутність державної підтримки розвитку туризму. Проте досвід свідчить, що ефекту у цій справі можна досягти завдяки тісній співпраці вищевказаних органів та гілок влади.

У регулюванні в'їзного туризму особливе місце займає дотримання міжнародно-правових актів у галузі туризму, якими керується більшість країн світу [2].

Ми хочемо дослідити та показати, як регулюється в'їзний туризм у декількох державах світу, наприклад у Франції, Китаї та Великій Британії [15], для порівняння з державним регулюванням в'їзного туризму в Україні.

Державне регулювання в галузі туризму у Франції будується на основі консолідації всіх зацікавлених сил у різних формах, на різних умовах і з різними цілями. Регіональне регулювання туристичної політики відбувається не тільки в традиційних туристичних районах Франції, а й у більш віддалених та практично невідомих куточках цієї країни, де туристична індустрія створює додаткові робочі місця [12, с. 313].

На локальному рівні Франція підтримує ініціативи та проекти туристичного облаштування територій, які спрямовані на залучення внутрішніх та іноземних туристів.

Систему державного туристичного регулювання Франції очолює міністр туризму, який наділений аудиторськими та контрольними повноваженнями. Під його керівництвом знаходиться Генеральна інспекція з туризму. До її обов'язків входять представницькі функції, вона контролює роботу іноземних туристичних офісів у Франції та французьких за кордоном, здійснює нагляд за іншими туристичними організаціями, а також слідкує за ситуацією на французькому та зарубіжному ринках [13, с. 178].

У Франції також створена національна туристична адміністрація – управління туризму і його підрозділи на місцях. Важливу роль у національному регулюванні туризму Франції відіграє організація «Мезон де ля Франс», створена у 1987 р. міністром із туризму. Основна форма її організації – об'єднання з економічною ціллю. Ця організація просуває Францію на світовому туристичному ринку, таким чином, розвиває в'їзний туризм країни. У Франції створено Національне агентство відпускних чеків, яке підпорядковане міністру туризму та міністру економіки та фінансів, це платіжно-розрахунковий засіб, що вводиться в обіг для надання адресної допомоги туристам і забезпечення доступності відпочинку всім верствам населення та просування менш привабливих територій [2].

Сучасний туризм Китаю бере свій початок із 50-х років. У 1954 р. було створено міжнародне бюро подорожей із 14 філіями. Державне управління у справах туризму КНР (ДУСТ КНР) створене в 1964 р. ДУСТ КНР

є органом державної влади в Китаї, що відповідає за розвиток туризму в країні. Він підпорядковується Державній раді КНР зі штаб-квартирою в Пекіні. ДУСТ КНР очолює голова, який має чотирьох заступників.

У структурі ДУСТ КНР працює сім департаментів:

- Департамент загального управління;
- Департамент усебічної координації;
- Департамент політики та права;
- Департамент маркетингу та комунікації;
- Департамент управління промисловістю;
- Департамент планування та фінансів;
- Департамент кадрів.

ДУСТ КНР має 16 закордонних представництв (китайські національні бюро з туризму), які популяризують китайський туризм та залучають іноземних туристів подорожувати до Китаю. Туристичні агентства розташовані в усіх великих містах Китаю. Серед них слід виділити три основні структури:

– China International Travel Service – агентство для обслуговування іноземних туристів, зі штаб-квартирою в Пекіні;

– China Travel Service і Overseas Chinese Travel Service of China – приймають китайських емігрантів, а також китайців з іноземним громадянством. Штаб-квартира обох агентств знаходиться в Пекіні;

– China Youth Travel Service – китайське бюро молодіжного туризму, яке приймає молодих іноземних туристів, молодих китайських емігрантів та китайців, які прийняли іноземне громадянство.

Також прийомом іноземних туристів займаються Китайська міжнародна компанія спортивного туризму, Китайське товариство культурного туризму, неурядова Міжнародна компанія подорожей, Китайська міжнародна туристична компанія «Лебідь», Китайське товариство жіночого туризму [5].

Міністерство культури, засобів масової інформації та спорту очолює сферу туризму у Великій Британії, йому підпорядковується орган, що координує діяльність у галузі туризму, – VisitBritain. Він складається з голови та п'ятьох членів, а також голів Wales Tourist Board, Visit Scotland та England Marketing Advisory Board – регіональних структур, схожих за своїми функціями з Visit Britain.

Visit Britain займається стимулюванням іноземних туристів до подорожей Великою Британією, розвитком внутрішнього туризму, а також проводить консультації для уряду та інших установ із питань туризму. Visit Britain має понад 70 туристичних представництв у різних країнах світу. Уряд Великої Британії щорічно виділяє близько 80 млн. фунтів стерлінгів на розвиток туристичної сфери країни та на розвиток в'їзного туризму, що дає свої результати і збільшує прибутки країни завдяки туризму [14, с. 167].

тичної сфери країни та на розвиток в'їзного туризму, що дає свої результати і збільшує прибутки країни завдяки туризму [14, с. 167].

Висновки. Отже, ознайомившись із міжнародним державним регулюванням указаних вище країн світу, можна сказати, що України має до чого прагнути, оскільки у Франції, Китаї та Великій Британії приділяється більша увага органами влади для розвитку туристичної індустрії, а також велике значення надається збільшенню кількості іноземних туристів.

Досліджено, що в'їзний туризм є продуктом, який має великий та вагомий вплив на економіку та фінансовий стан держави. В'їзний туризм – поняття багатогранне, немає чіткого визначення терміна «в'їзний туризм». Але ми зрозуміли, що в'їзний туризм – це подорож із постійного місця проживання в іншу країну з різноманітними цілями, крім заняття оплачуваною діяльністю на території перебування.

На розвиток в'їзного туризму впливає безліч позитивних та негативних чинників, які тісно пов'язані та взаємодіють між собою. Одними з найголовніших чинників, на нашу думку, які впливають на розвиток в'їзного туризму, є політичний стан у державі, тобто коли в країні відбувається війна чи теракти та є загроза життю туристів, це значно впливає на відвідуваність цієї країни іноземними туристами. Хоча й інші чинники мають не менш важливий вплив на розвиток в'їзного туризму.

З'ясовано, що в'їзний туризм є однією з найперспективніших галузей економіки та господарства. Він створює необхідні умови для налагодження міжнародних зв'язків, допомагає зберегти культурно-історичне та природне надбання держави, підвищує духовний та культурний рівень населення країни. Але його діяльність та розвиток будуть неможливі, безперспективні та неприбуткові без допомоги та підтримки державних органів влади, які повинні чітко регулювати, сприяти та допомагати, щоб туристична галузь та в'їзний туризм приносили великий дохід у державну казну. Для цього державні туристичні органи влади повинні приймати нові, оновлювати старі закони, спрощувати митний та візовий контроль, щоб туристам було просто, швидко, доступно та безпечно відвідувати нашу країну, а також іноземним туристам відвідувати Україну.

Ми дослідили міжнародне державне регулювання в інших країнах світу, зокрема в Китаї, Франції і Великій Британії, та хочемо зазначити, що у цих країнах органами влади приділяється більша увага розвитку в'їзного туризму та туристичній галузі у цілому, а також відбувається більший фінансовий внесок у розвиток туризму.

Список використаних джерел:

1. Азар В.И. Экономика и организация туризма. М.: Профиздат, 2003. 214 с.
2. Азар В.И., Туманов С.Ю. Экономика туристского рынка. М.: ИПК госслужбы, 2009. 203 с.
3. Балабанов И.М. Экономика туризма. М.: Финансы и статистика, 2011. 338 с.
4. Бейдик О.О. Рекреационно-туристичні ресурси України. К.: КНУ ім. Шевченка, 2011. 395 с.
5. Burns Peter. Tourism: A New Perspective. London: Prentice Hall, 1995. 239.
6. Вікіпедія – вільна енциклопедія. URL: <http://uk.wikipedia.org>.
7. Герасименко В.Г. Основы туристского бизнеса. Одесса: Черноморье, 1997. 160 с.
8. Goeldner C.R., Ritchie J.R. Tourism: Principles, Practices, Philosophies; 9th ed. N.-Y.: John Wiley and Sons, Inc., 2002. 642 p.
9. Державна туристична адміністрація України, Державний комітет статистики України, Наказ Про затвердження Методики розрахунку обсягів туристичної діяльності (Методика, п.2.1) від 12.11.2003 № 142/394.
10. Дядечко Л.П. Экономика туристического бизнеса: навч. посіб. К.: Центр учбової літератури, 2007. 224 с.
11. Жукова М.А. Индустрия туризма: менеджмент организации. М.: Финансы и статистика, 2016. 200 с.
12. Квартальнов В.А. Туризм: теория и практика. Изб. труды: в 5 т. Т. 3. Новые цели и функции туризма: экономика и управление. М.: Финансы и статистика, 1998. 384 с.
13. Кифяк В.Ф. Організація туризму: навч. посіб. Чернівці: Книги – XXI, 2012. 334 с.

14. Мальська М.П., Худо В.В., Цибух В.І. Основи туристичного бізнесу: навч. посіб. Київ: Центр навчальної літератури, 2014. 272 с.
15. Міжнародний імідж України: міфи і реалії. URL: http://razumkov.org.ua/additional/analytical_report_NSP3_ukr.pdf.
16. Цехла С.Ю. Систематизація факторів розвитку туристської індустрії. Вчені записки ТНУ. Серія «Економіка та управління». 2009. Т. 22(61). № 2. С. 373–380.

РОЛЬ ВЪЕЗДНОГО ТУРИЗМА В УКРАИНЕ И МЕТОДЫ ЕГО СТИМУЛИРОВАНИЯ

Аннотация. Целью статьи является анализ современного состояния въездного туризма и поиск методов его стимулирования. Индустрия современного туризма является наиболее прибыльной и перспективной по своим темпам роста среди отраслей мирового хозяйства. Главной целью развития туризма является удовлетворение определенных потребностей туриста в отдыхе и впечатлениях, которые он получит во время путешествия, путем предоставления услуг и товаров, которые сделают это путешествие комфортным и незабываемым и будут способствовать выполнению цели путешествия. Одним из приоритетных видов туризма остается въездной туризм как весомый фактор для пополнения государственной казны и создания дополнительных рабочих мест. Развитие въездного туризма является не только источником денежных поступлений в экономическую систему страны, но и помогает активизации отношений между странами туристического процесса. Дальнейшие исследования должны быть направлены только на определение дополнительных стимуляторов повышения уровня въездного туризма в Украине.

Ключевые слова: туризм, въездной туризм, методы стимулирования, туристические потоки.

THE ROLE OF VIRTUAL TOURISM IN UKRAINE AND METHODS OF ITS STIMULATION

Summary. The purpose of the article is to analyze the current state of inbound tourism and to find methods for its stimulation. The industry of modern tourism is the most profitable and promising growth among the sectors of the world economy. The main purpose of tourism development is to meet the specific needs of the tourist in the rest and the impressions that the tourist will receive during the trip, by providing services and goods that will make the trip comfortable and memorable and will contribute to the purpose of travel. Entrance tourism remains one of the priority types of tourism, as a significant factor for replenishing the state treasury and creating additional workplaces. The development of inbound tourism is not only a source of cash inflows into the economic system of the country, but also helps to intensify the relations between the countries of the tourist process. Further research should be aimed only at identifying additional incentives to increase the level of entry tourism in Ukraine.

Key words: tourism, inbound tourism, incentive methods, tourist flows.

УДК 349.3:369.542(477)

Гудзь Ю. Ф.

*кандидат економічних наук,
доцент кафедри фінансів і банківської справи
Донецького національного університету економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського*

Демчук К. Ю.

*студентка
Донецького національного університету економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського*

Gudz I. F.

*Candidate of Economics, Associate Professor
Donetsk National University of Economics and
Trade named after Mykhayilo Tugan-Baranovsky*

Demchuk K. Yu.

*Student
Donetsk National University of Economics and
Trade named after Mykhayilo Tugan-Baranovsky*

ПРОБЛЕМИ НАПОВНЕННЯ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ ТА НЕОБХІДНІСТЬ ПОДАЛЬШОГО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ

Анотація. У роботі розглянуто сутність доходів Пенсійного фонду України, визначено основні джерела їх формування. Представлено статистичні дані зміни кількості працюючих та пенсіонерів. Здійснено дослідження щодо динаміки доходів Пенсійного фонду України. Виділено основні причини низьких обсягів дохідної бази Пенсійного фонду та наведено рекомендації щодо їх збільшення. Проаналізовано перспективи розвитку страхового ринку України.

Ключові слова: Пенсійний фонд України, пенсійна реформа, єдиний соціальний внесок, страхові внески, мінімальна заробітна плата, страховий ринок.